

Juli 2020

Met deze maandelijkse nieuwsbrief willen we stilstaan bij het Woord van Leven van de maand en ervaringen delen. We kijken naar het Woord van Leven met de ogen van de Kerk en de parochies. En we vertellen wat er allemaal rondom ons gebeurt in de parochies. Op die manier willen we elkaar bemoedigen.

“Ieder die de wil van mijn Vader in de hemel doet, is mijn broer en zuster en moeder.” (Matteüs 12, 50)

Gedurende deze coronatijden zijn de parochies extra beproefd. De structuren vielen weg, want het was niet mogelijk om samen te komen, zelfs de zondagsvieringen moesten eraan geloven. Als parochie voel je de grond onder je voeten wat wegglijden, want de zondagsviering neemt nog altijd de belangrijkste plaats in. Misschien is dit een kans om naar het grotere geheel te kijken.

Bij ons op de parochie zijn we er ook niet aan ontsnapt. Alles viel weg en nu mogen we beperkt weer opstarten. Keuzes maken dus. Door de beperking van het samenkomen was er ook geen structuur om beslissingen te nemen. Velen onder ons waren wat misnoegd en voelden zich tekortgedaan in hun rol of functie gedurende deze periode. Na een lang gesprek met de pastoor wou ik vooral werken aan de eenheid, aan verbinding, aan het familie zijn, niet alleen in onze parochie, maar ook in de pastorale zone.

Ieder die de wil van mijn Vader in de hemel doet, is mijn broer, zuster en moeder. Familie van Jezus. Dus om parochie, of zone, te zijn, moeten we de wil van de Vader doen. Iedereen kan die wil doen, door zijn naaste lief te hebben. Ik besloot, samen met de pastoor, om een vergadering te beleggen met alle betrokkenen. Een vergadering niet om beslissingen te nemen, maar wel een vergadering om te luisteren naar elkaar hoe we deze periode beleefd hadden.

Menselijk gezien was dit een groot risico, wetend dat deze mensen van verschillende parochies komen waar tot nu toe weinig samenwerking was en dat er een heel verschillende manier is om de realiteit te benaderen. Ik had me voorgenomen om iedereen eerst persoonlijk op te bellen, om hen voor te bereiden op de vergadering. Ik hoorde heel veel persoonlijke verhalen over het leven tijdens deze coronatijd. Een luisterend oor doet wonderen, want de verhalen waren zacht en liefdevol op de vergadering, ook al waren sommige realiteiten confronterend. In deze vergadering hebben we gevoeld dat familie zijn een basis is van onze Kerk vandaag. Een basis om beslissingen te nemen, moeilijke beslissingen in de nabije toekomst. Volgende stappen zullen we moeten zetten.

Heel wat collega's hebben gereageerd en waren positief na de vergadering. De angst voor nieuwe dingen werd omgezet in een nieuw vuur.

De nood om familie te zijn is zeer groot vandaag. Doordat we allen de coronatijd anders hebben beleefd, kijken we er ook zeer verschillend naar. De ene is zeer angstig, de ander kan zeer veel relativiseren. Enkel door in dialoog te gaan als broer en zus slagen we erin om tot oplossingen te komen waarachter iedereen zich kan scharen. Zo hebben we beslist om de eerste eucharistievieringen te doen zonder communie uit te delen, dit om iedereen op zijn gemak te stellen en de tijd te nemen om dit in alle veiligheid voor iedereen te kunnen doen. De tegenstellingen in ideeën verdwijnen niet, maar vullen elkaar aan.

Johan

HEB JE ZELF OOK EEN ERVARING OM TE DELEN? ANN.STEVELINCK@TELENET.BE